

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

Poutní zastavení

Proběhla velká oslava svaté Ludmily na Tetíně. To všichni ve farnosti vědí, někteří se zúčastnili a někteří se dokonce podíleli na přípravách a průběhu (těm patří velký dík). O samotné světiči bylo během oslav řečeno hodně. Dovolím si tedy jen několik vedlejších námětů k přemýšlení. Jednak jsem si během oslav uvědomil, jak je dobré se trochu zastavit v tom našem rychlém životním tempu a soustředit se na hodnoty, které náš život přesahují, míří daleko do historie a pomáhají pochopit tradice a třeba také umožňují nově promýšlet, co znamená autorita či ideál. Možná je toto zastavení něco (formu preferuje asi každý jinou), co můžeme nabízet v našem uspěchaném sekulárním světě. Dále mě potěšila liturgická bohatost oslav. Nějak jsem si znovu povšimnul, jak je hezké, že držíme mši svatou, která má jistá pravidla a dává určitou jistotu, pevný rámec. Zároveň je tady ale prostor pro oživení a tvořivost – uspořádání v prostoru, kázání či hudební doprovod. A díky osobě římského legáta bylo možné pocítit i sounáležitost s velkým společenstvím, což má církev vlastně i ve svém názvu (kath-holos).

A pak byl jeden zážitek, který se mě silně dotknul osobně. Když jsme s panem jáhnem Mrzálkem drželi poměrně těžký relikviář už nějakou dobu za přednesu modliteb před vstupem do kostela (a mně začínalo docházet, že vydržet to bude hodně náročné), přišel k nám jeden z biskupů a nabídl, že nás vystřídá. A také nás (k mojí velké úlevě) dva páni biskupové vystřídali. Stálo se tak dlouho, že se ještě jednou vystřídali i oni biskupové a my s panem Mrzálkem jsme pak relikviář převzali až na závěrečné přenesení do kostela. Tuto událost považuji za moc důležitou. Nejen proto, že pan biskup možná předešel velké tragédii v přímém přenosu, ale hlavně proto, že tady narážíme na konstitutivní prvek křesťanství, tj. na projevené milosrdenství. Je v tom totiž odraz Ježíšova zájmu o všechny slabé a potřebné *hic et nunc*. Pokud by se vytratil tento rozměr – projevené solidarity – budou nám všechny oslavy a velkolepé poutě k ničemu. A že to skutečně je tak důležité, přečtete si u Matouše o posledním soudu (Mt 25,31nn). Spása se nakonec bude lámat podle toho, co jsme učinili či neučinili těm nejmenším a potřebným. Jasněji už to být vyjádřeno nemohlo – Ježíš tuto myšlenku v uvedeném textu opakuje čtyřikrát. Přemýšlejme o tomto důležitém aspektu křesťanství, než vhodíme svůj hlas v říjnových volbách. Jak strany pamatují na ty nejposlednější, na ty na okraji, na znevýhodněné, postižené a potřebné? A i když vás tetínské oslavy povedou třeba k poněkud jiným úvahám, přeji nám všem krásný říjen.

Jiří Cikánek, jáhen

Zprávy z farnosti

- **Modlitební společenství**

Setkání se koná ve čtvrtek:

- **7. 10.** - večer svědectví v Berouně na faře od 19 hod.
- **14. 10.** - modlitba s Biblií v Berouně na faře od 20 hod.
- **21. 10.** - tichá adorace a modlitba chval, díků, proseb v Berouně v kapli Povýšení sv. kříže od 20 hod.
- **28. 10.** - adorace a večer chval na Tetíně v kostele sv. Kateřiny od 20 hod.

Přímluvné modlitby je možno vložit v kostele do krabičky a na web farnosti. Děkujeme, modlíme se za vás. Srdečně vás zveme ke společné modlitbě. :-)

„*Vždyť království Boží je mezi vámi!*“ (Lk 17,21)

tým MS

Jan Franta tel. 605 983 228, Libuše Lukášová tel. 724 352 366, Vojtěch Malý tel. 735 077 381, Jan Marek tel. 732 541 409, Jana Cívínová tel. 721 120 926

- **Modlitba růžence**

se koná **vždy v pátek** před večerní mší svatou v Berouně **od 17.25 do 17.45 hod.** a vede ji M. Žáčková. Úmysl modlitby je za kněze, farnost, Komunitní centrum sv. Ludmily na Tetíně a město Beroun.

- **Úklid kostela sv. Jakuba – 4. října**

Pravidelný úklid se koná vždy *první pondělí* v měsíci od 18 hod. Prosíme ochotné farníky o pomoc s úklidem v pondělí 4. 10.

- **Sbírka na církevní školství**

vynesla 4.387,- Kč v Berouně, 3.665,- Kč na Tetíně, 1.955,- Kč ve Svatém Janu, 1.600,- Kč v Počaplech, 1.427,- Kč v Loděnici, 653,- Kč na Chyňavě, 330,- Kč na Vráži a 220,- Kč v Nižboru.

- **Sbírka do fondu mzdové podpory**

se koná v *neděli 10. října*.

- **Sbírka na misie**

se uskuteční v *neděli 24. října*.

- **Slavnost Výročí posvěcení kostela**

v kostelech a kaplích, jejichž den posvěcení není známý, připadá na *neděli 31. října*.

- **Změna letního času na „zimní“**

V neděli 31. října začíná také „zimní“ čas - v noci ze soboty na neděli se čas posouvá o jednu hodinu zpět, můžeme si tedy trochu přispat.

- **Pravidelné akce v Počaplech**

- První neděli v měsíci se po mši sv. koná na počapelské faře setkání nad nedělními biblickými texty pod vedením jáhna Jiřího Cikánka.
- Každou neděli v 19 hod. modlitební společenství na faře.
- Každou poslední neděli v měsíci následuje po mši sv. posezení při čaji a kávě.
- Před čtvrteční mší svatou se koná modlitba růžence.

Víkendovka pro mladé 16. - 17. 10. 2021

Chcete se potkat s lidmi na stejné vlně, zeptat se režiséra Jiřího Stracha, jak to, že mu při každém natáčení nasněžilo na ten správný jediný natáčecí den? Chcete si zazpívat aj o iBohu s Pavlem Helanem?

Máte možnost o víkendu od soboty 16. 10. do neděle 17. 10. Víkendovka je určena mládeži od cca dvanácti do xx-nácti let – sobotní program s přespáním začne v klášteře ve Svatém Janu pod Skalou, v neděli bude společný pěší přesun do Berouna, kde **v 15 hod. v kostele proběhne koncert Pavla Helana** (účastníci víkendovky a registrovaní dobrovolníci z pouti na Tetín mají vstup zdarma). Na sobotní program krom skvělého Jiřího Stracha svou účast přislíbili také P. Petr Beneš a Michaela Gondolová (www.ekokonverze.cz/kontakt). Bude také možnost duchovního rozhovoru, sdílení se, večerní táborák či modlitba se svíčkami pod širým nebem...

Cena víkendu je pouze doporučená a podle vzoru prvních křesťanů dejme každý, kolik můžeme: pokud by pro někoho bylo za víkend se stravou a přespáním 500,- Kč mnoho, dá kolik může, jiný třeba zase dá víc. Přihlaste se prosím p. Michalu Šedivému na spravcebudovy@svatojanskakolej.cz, případně Ivě Vašků na tel 602 945 017.

Podrobnosti zašleme. Těšíme se na vás.

K-klub Beroun ve spolupráci s ŘFK Beroun
a Svatojanskou kolejí
pořádá

KONCERT PÍSNIČKÁŘE PAVLA HELANA

*Pavel Helan je finalista soutěže Československo
má talent a možná ho znáte z ČT2 nebo TV Noe
z bohoslužeb z jarní doby covidové.*

17. 10. 2021 v 15 hod.
Kostel sv. Jakuba v Berouně

vstupné 100 Kč/rodina 200 Kč

KKLUB
BEROUN

Koncert se uskutečňuje za podpory města Beroun.

Kázání kardinála Schönborna na Tetíně

Draží bratři a sestry,

vzpomínka na sv. Ludmilu mě podněcuje, abych se s vámi podělil o tři myšlenky, které se vztahují jak k vaší historii, tak i k naší současnosti.

1. Svatý Václav je TEN svatý české země, vzor křesťanského vládce. Ale svatý Václav by nebyl tím, kým se stal, bez své babičky svaté Ludmily. Svatá Ludmila mluví o tomto tak důležitém aspektu jejího života, který nemá velký význam pouze pro vnuka Václava, nýbrž pro celé dějiny naší vlasti.

Papež František ve svém dopise, ve kterém mě jmenoval svým vyslancem, výslovně zmiňuje důležitost prarodičů, zejména babiček, a připomíná Světový den prarodičů, který se letos konal poprvé. Ludmilu nazývá papež František „příkladem moudré babičky“, protože svého vnuka učila dodržovat Boží přikázání.

Mnoho z vás si ještě pamatuje nezastupitelnou roli, kterou v letech ateistického komunismu hrály babičky. Komunisté se vysmívali „babičkám“, ale také se jich báli. Často byly nebojácné a vládnoucí ideologie je nemohla získat. Zůstaly odvážné a věrné víře. A věděly, jak tajně, ale o to efektivněji vstřípit víru svým vnoučatům.

Ale nejen v komunismu, také v sekularizovaném moderním světě jsou prarodiče, zvláště babičky, nejlepšími zprostředkovateli víry.

Je dojmavé slyšet a číst papeže Františka, když mluví o své „abuela“ - babičce.

Ne nadarmo je svatá Ludmila uctívána jako patronka babiček. První čtení z knihy Deuteronomium je pěkným příkladem předávání víry dalším generacím. Z toho žije víra.

2. Svatá Ludmila a její manžel kníže Bořivoj stojí na počátku christianizace (pokřesťanštění) naší vlasti. Nemůžeme mluvit o svaté Ludmile, aniž bychom se zamysleli nad tak světově historickou událostí, jako je christianizace Evropy. O tomto složitém procesu by se dalo říci velmi mnoho. Vyzdvihnu pouze jeden aspekt, který má pro naši česko-moravskou vlast velký význam. Myslím na „dvě plíce“ Evropy, o kterých mluvil často svatý papež Jan Pavel II. Bořivoj a Ludmila byli vedeni ke křesťanské víře svatým Metodějem. Naše vlast ale nezůstala (nebo jen velmi částečně) pod vlivem východo-byzantské plíce. Křesťanský západ utvářel dějiny naší země, se vši slávou i dramaty, církevními rozkoly, náboženskými válkami, politizací náboženství, což nakonec vedlo mnoho lidí k tomu, aby se odvrátili od náboženství. A tím jsem v naší současnosti.

3. Co znamená christianizace Čech a Moravy dnes? Jaký smysl má oslavovat svatou Ludmilu v zemi, ve které se křesťanství stalo velmi okrajovou záležitostí? Hrajeme historické divadlo? Návštěvu muzea? Kde je Ludmila dnes? Co je naše poslání dnes, když se zamyslíme nad slovy sv. Pavla z druhého čtení? „Uchovej nauku bez

poskvrny a bez úhony.“ Bud' svědkem jako Ježíš Kristus, který „před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví“, stejně jako mnozí z generace našich prarodičů a rodičů vydali svědectví o Kristu a Církvi před komunistickými pronásledovateli.

Já jsem v těchto dnech opět četl slova papeže Benedikta, která pronesl při své návštěvě České republiky v r. 2009. Považuji je stejně jako dříve za prorocká. On pokládá sobě i nám otázku, co znamená být křesťanem v zemi, kde velkou část tvoří lidé bez náboženského vyznání, jak říkáte „něcisté“, a kde křesťané jsou menšinou. Znamená to uzavřít se a vytvořit si malý křesťanský svět? Papež Benedikt říká, jak velmi se ho dotkla veliká srdečnost a radost, která mu byla všude prokazována. Ale říká, že když mluvíme o nové evangelizaci, mnoho lidí se zhrozí (zalekne). Nechtějí se stát objektem misie a vydat všanc (napospas) svobodu svého myšlení a chtění. Ale otázka po Bohu zůstává i pro ně přítomná, i když nemohou uvěřit konkrétnímu způsobu, jakým se k nám obrací.

Za christianizací před 1100 lety stály jistě i politické a kulturní důvody. Ale toto vynoření národů z mlh pohanství je v podstatě také výrazem hledání a touhy po světle jediného Boha, síly (moci) evangelia. Papež Benedikt mluví v této souvislosti o touze po Čistém a Velkém, po neznámém Bohu a vybízí nás k rozhovoru s těmi, kterým jsou náboženství cizí, jimž je Bůh je neznámý, a kteří přesto nezůstávají bez Boha a chtěli by se ho jako Neznámého alespoň dotknout. Tak popisuje papež Benedikt svoji zkušenost ze setkání se zemí sv. Ludmily a sv. Václava v r. 2009, která je dnes považována za velmi silně sekularizovanou zemi.

Milí bratři a sestry,

co znamená dnes slavit sv. Ludmilu? Má dnes ještě co říci? Ctíme ji jako mučednici. Tertulian říká: „Sanguis martyrum semen christianorum“ - „Krev mučedníků se stane semenem nových křesťanů.“ Ježíšovo podobenství v dnešním evangeliu to může objasnit: Rozséváč, který jde na pole zasít semeno, neprožívá téměř nic jiného než neúspěch: semeno nevyklíčí, protože je zašlapáno na cestě, je sezobáno nebeskými ptáky, uschne na kamenité půdě, je udušeno trny. Všechno to vypadá velmi beznadějně. Zdá se, že veškeré naše lidské úsilí zasévat a šířit víru bylo marné. Ale sem tam je dobrá půda a najednou jsou tu nepochopitelně dobré výnosy, daleko za hranicí všeho myslitelného, dokonce až stonásobné. Život a smrt sv. Ludmily přinesly hojné ovoce. Jen v minulosti?

Bratři a sestry, věříme, že svatí jsou přítomni? Že nebe působí nyní a dnes? Svatí žijí! Nejsou v muzeu! Jsou stále činní i dnes. Proč bychom se jinak s důvěrou modlili: Svata Ludmilo, oroduj za nás! AMEN.

Národní pouť 2021 na Tetíně

Pátek 17. 9. 2021 těsně před zvoněním večerního klekání. Dav lidí udržují skauti střediska Radost a Naděje Beroun v patřičných mezích pomocí lana a od Berouna již míří konvoj policejních motorek s majáčky před černou limuzínou. Ne, nepřijel pan prezident (!!). Takto slavnostně a s důstojností, která jí náleží, „přijíždí“ naše první světice - sv. Ludmila, resp. její relikvie - k vigílii poutní slavnosti. Přiznám se, že slzím, a nejsem sama. Po 1100 letech od mučednické

smrti se vrací Ludmila do svého Tetína. Její životní pouť skončila v roce 921, ale nejen poutníkům je jasné, že je zde na Tetíně stále přítomná ona i její láska k Bohu.

Doznávám, že dojetí mne zmáhá nejen kvůli vděčnosti, že šťastnou shodou okolností je poutní místo novým domovem mé rodiny. Ale také pro *deja vu*, které prožívám: Takto velkou pout' ke sv. Ludmile totiž zažívám podruhé. Poprvé v roce 1992, kdy jako čerstvá elévka regionálního periodika, ale i jako zbrusu nová křesťanka jsem šla s procesím z Berouna na Tetín. I tehdy zde bylo velké podium na louce u Tetína, spousta poutníků. Stejně jako nyní byli hlavními dobrovolníky skauti z mého „rodného“, tehdy nově vzniklého skautského střediska při farnosti sv. Jakuba, pojmenovaného dle papežské encykliky *Gaudium et spes*, kde jsem se stala vůdkyní vlčat. Procesní kříž tehdy nesl jeden z *roverů*, ministranty po boku mu byli další *roveři* a *Oceloti*, v průvodu v čele šli další členové střediska. A dnes zde v ministrantské rochetě i ve skautském kroji pomáhá další generace, včetně mých čtyř synů. Osobně se domnívám, že sv. Ludmila drží nad naším skautským střediskem ruku – po celý školní rok 1991/92 měsíc co měsíc skauti R&N putovali na Tetín společně s biskupem Lobkowiczem a tehdejšími zdejšími knězem P. Liborem Bulínem, v září 1992 pak tyto pouti *Roku sv. Ludmily* v rámci Desetiletí duchovní obnovy národa vyvrcholily velkou slavností za účasti arcibiskupa Miloslava Vlka a tehdejších představitelů vlády. Tehdy byla v Berouně čtyři skautská střediska,

není to mnoho, sv. Ludmilo? Nadšení ze skautu poté trochu opadlo, střediska začala živořit a přežila jen dvě – to naše, radostné a nadějně, má tolik členů, že se skoro nevejde na jeden tábor. Díky, sv. Ludmilo, patronko učitelů a

všech, kdo vedou mládež. Oroduj za nás!

Třídenní poutní slavnosti začaly po „příjezdu Ludmily“ svatoludmilskými nešporami za účasti biskupů v čele se Z. Wasserbauerem a za doprovodu *Svatojiřské benediktinské scholy* v kostele sv. Ludmily. Odtud byla v sobotu, v den poutní slavnosti relikvie světice přenesena na „louku“.

Slavnostní mši předsedal papežský legát, Christoph kardinál Schönborn, kterého jsme si okamžitě zamilovali. A myslím, že ani on na nás nezapomene, starosta Tetína Martin Hrdlička ho na začátku poutní mše překvapil rodokmenem, který dokládá, že kardinál, mimochodem narozený v Čechách a vyřizující nám pozdravy od své

stojednaleté maminky, je přímým potomkem sv. Ludmily. Při mši svaté se četní, zpěvu žalmů a přímluv ujali místní farníci; obětní dary, jež měly symbolizovat jejich nositele, nesla krom jiných církevních škol Katolická mateřská škola z Berouna. Její dar měl krásnou pointu: Byl vytvořený z perníku a představoval bránu, jíž děti vstupují do života. V ní byly

znázorněny hodnoty charakterizující činnost školky, logo ve tvaru ryby, symbolu křesťanství, ukazovalo na základy, na nichž staví. Srdce, podobenství péče o vztahy, obsáhlo motto: „Můžeš mít radost ve svém srdci každou hodinu a každý den.“ Dvacet osm různorodých květů představovalo dvacet osm různorodých let. Autorkou perníku byla babička jednoho z dětí, což symbolizuje významnou roli, kterou po staletí v historii našeho národa babičky mají. Díky sv. Ludmilo, babičko sv. Václava. Oroduj za nás!

Pouť se opravdu podařila, nejen díky pětiletým přípravám a péči všech organizátorů – ŘKF Beroun a Sdružení sv. Ludmily na Tetíně, starosty Tetína a farníka pana Martina Hrdličky a spolku Svatá Ludmila 1100 let, mnoha a mnoha dalších, ale v neposlední řadě i díky přispění nemalého množství práce a finančních prostředků pana Matthew Václava Durase. Matěj Duras, farník, majitel Velkostatku Tetín a firmy Johnny Servis, pouti zajistil veškeré zázemí, podia, stanové stavby, lavice a židle, poskytl pro pouť svá pole. Louka, které vévodil nově vztyčený několikametrový kříž a obrovské podium, tak přestala být zemědělskou půdou, ale stala se svého druhu „poutním místem“. „Chtěl jsem kříž po pouti přemístit na Damil, ale mám mnoho podnětů nechat jej na louce!“ řekl po skončení Matěj Duras. Místo kříže bylo vybráno tak, aby od něj bylo možno dohlédnout k jeho svatojánskému protějšku. Též podium obklopené scenérií Českého krasu a údolí Berounky bylo šťastně umístěno. Tak krásná scenérie se stala symbolem tetínského národní pouti.

Sečteno a podtrženo, jakmile opadly nervy, vše nakonec klaplo na výbornou a pořadatelé oťřeli čela,

jsme za uspořádání tak velké a tak krásné pouti právem vděční. A nyní již věříme, že nese plody, které pouť nést má – duchovní „pozdvížení“! Pozdvížení světské jsme si náležitě užili nejen při přípravách, ale i poté při doprovodných aktivitách, koncertech, kde krom Hradišťanu či Abba a Beatles revivalu vystupovaly kapely z Tetína, sestávající zase ze známých mladých tváří z farnosti či skautu, Endorfin a Hound dogs... Zkrátka oslava, jak má být.

Sv. Ludmilo, oroduj za nás, žehnej nám na Tetíně, v Berouně, v celé naší zemi. První česká státnice, žehnej, prosíme, i průběhu voleb tvé země. Amen!

-Iva-

Putování z Velehradu na Tetín přes Svatý Jan pod Skalou

V předvečer hlavního poutního dne na Tetíně připutovalo do svatojánského kláštera na pět desítek poutníků.

Někteří z nich absolvovali dokonce celou poutní cestu z Velehradu.

Možnost noclehu a občerstvení byla pro mnohé z nich významnou vzpruhou zbytku fyzických sil. V sobotu v 6.00 hod. ráno začali odpočatí poutníci přicházet do kostela za modlitbou i rozjímáním. Od 6.30 hod. si se zaujetím vyslechli přednášku místní historie. Jak mimořádné okamžiky!!! Pro ně i pro nás místní. Zřídka kdy přijde takový zástup poutníků a již vůbec ne z Velehradu! To propojení s Tetínem! Velké díky za takový zážitek a zkušenost! Bůh žehnej všem poutníkům a lidem na cestách.

Michal Šedivý

Svědectví z ikonopiseckého kurzu

V polovině července proběhl v Komunitním centru svaté Ludmily na Tetíně kurz ikonopisu. Zájem účastníků byl velký. A nedivím se, protože možnost tvorby ikon na svatém místě, kde přítomnost svaté Ludmily je stále znát, láká mnoho věřících. Z mého pohledu to byl požehnaný čas.

Potěšila mě slova a svědectví jednoho z účastníků dřívějšího kurzu ikonopisu, a tak se s nimi rád podělím:

Moje cesta k ikonám

K výtvarnému umění jsem býval skeptický a k ikonám jsem neměl žádný vztah. Nerozuměl jsem jim. Připadaly mi strnulé, chladné, neosobní, nereálné. Dojem tradičních „svatých obrázků“ ve mně utvrzovalo zlato na ikonách, které mělo vzbuzovat úctu prostých lidí k ikonám.

Možná na tom něco bylo. Ale teď jsem rád, že jsem mohl absolvovat kurz ikonopisu s Martinem Damianem. Přemýšlím, jak se stalo, že jsem změnil názor, že jsem se naučil mít ikony v úctě.

Na základě vlastní neumělé zkušenosti jsem začal oceňovat strohost ikon. Pátral jsem po nějaké ikoně P. Marie, která by mi pomáhala při modlitbě. Po letech se mi poštěstilo objevit v jednom klášteře ikonu, o které jsem si pomyslel: TO JE ONA. Mám její fotku vystavenou doma v modlitebním koutku a vedle ní několik dalších. Svatou rodinu, Pannu Marii Ryneckou, Jezulátko, obličej Ježíše.

Před několika lety přijal pozvání boromejek pod Petřínem vzácný znalec ikon z daleké země, aby u nich vedl kurz ikonopisu. Bylo tam plno, přesto jsem chtěl aspoň nahlédnout, abych se něco dověděl. Zajímaly mě skryté symboly ikon i detaily výtvarné

techniky. Moc si z toho nepamatuji. Ale když nyní Martin Damian přijal výzvu, aby zde uspořádal kurz, bylo mi jasné, že to musím zkusit. Námět jsem měl už dávno a chtěl jsem objevit tyto výtvarné možnosti.

Na kurzu však překvapivě nešlo jenom o výtvarnou techniku, ale hlavně o duchovní užitek. I když jsem si během kurzu zažil únavu, migrénu, krizi, zůstala mi duchovní cesta, kterou jsme šli. Už dnes chápu, že ikony nejsou jen laciné lidové obrázky, ale tajemné a působivé vyjádření nebeských skutečností, že promlouvají skrze ticho. Jsou to požehnané obrazy, plné moudrých gest, symbolů, námětů k rozjímání, ničemu v tomto světě nepodobné, jsou skutečným OKNEM DO NEBE. Jsou psaným Božím slovem, které nelze vyslovit. A to je na nich úžasné. Děkuji Martinovi i všem. P. Š.

Martin Damian

Svatý Václav v Podkozí

Kdykoli procházím obcí Podkozí a zastavím se u kapličky svatého Václava, vzpomenu si na svoji bývalou kolegyni **Zdenku Polívkovou**, berounskou výtvarnici, malířku a grafičku. Pro kapličku v Podkozí vytvořila reliéf svatého Václava, do kostela v Železné křížovou cestu - utrpení Krista Pána, čtrnáct zastavení, čtrnáct keramických reliéfů v dřevěných rámech. V tomto kostele ve staré české vesničce byl kdysi pokřtěn její otec. Mgr. Zdenka Polívková bydlela v Podkozí, léta působila jako středoškolská profesorka v Berouně, a to nejdřív od sedmdesátých let na Střední pedagogické škole v Berouně, potom od devadesátých let na Gymnáziu Joachima Barranda v Berouně. Měla ráda svůj kraj a zanechala v něm nerasmazatelnou stopu. Zemřela v sobotu 2. května 2020 ve věku 71 let. Její výtvarné dílo nás však provází dál.

-lf-

Historie jednoho náhrobku je ještě záluďnější, než se čekalo

Se zájmem jsem si přečetla Záludnou historii jednoho náhrobku, kterou napsal Mgr. Lukáš Petřvalský do zářijového zpravodaje a reagoval tím na můj červencový článek Nenápadná náhrobní deska. Kdyby se to netýkalo tak vážného tématu, jako jsou v Pánu zesnulí, také bych se usmívala a dala bych dnešnímu pokračování nejraději název Komédie plná omylů. Protože pokud je ta zmíněná náhrobní deska rodu Eislů v našem kostele nepůvodní, před čtrnácti lety (v srpnu – září 2007, kdy se vzadu v jižní

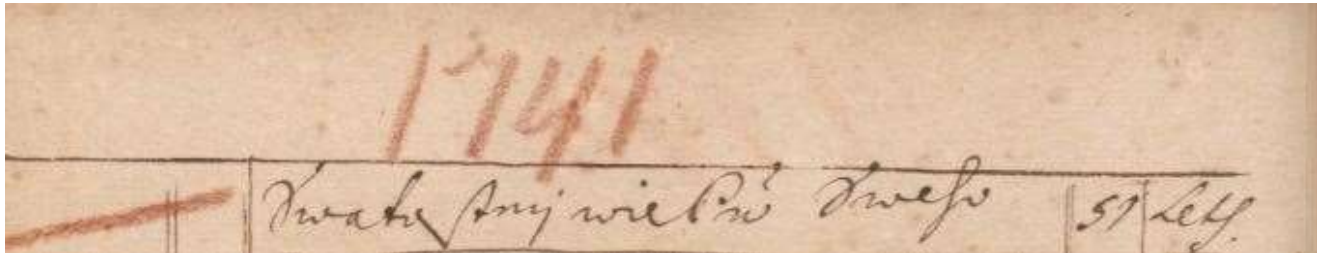
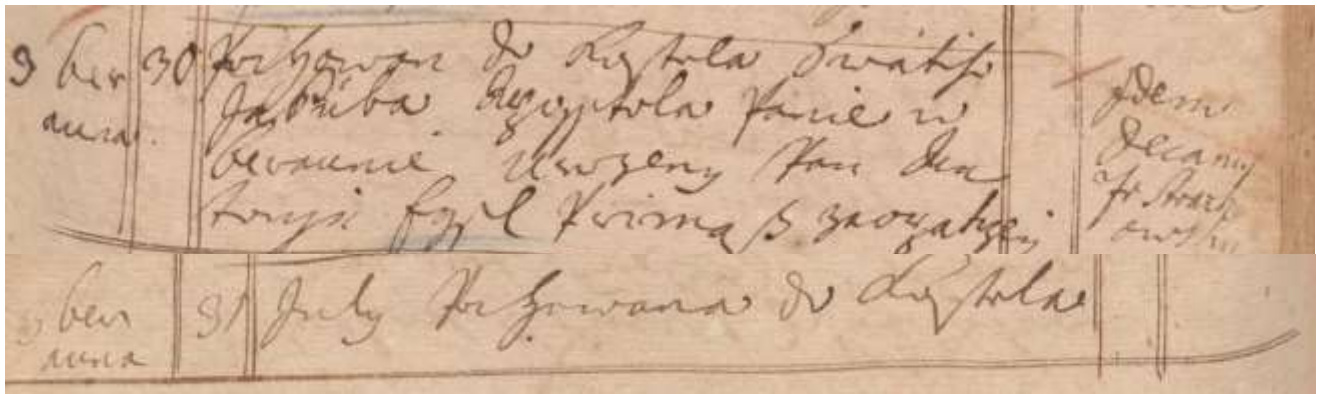
lodi v kostele renovovala dlažba) přenesená z bývalého starého berounského hřbitova „na předměstí“ u kostela Zvěstování Páně (dříve Zvěstování Panny Marie), pak tu musí být někde ještě jeden náhrobní kámen, původní, odnikud nepřenesený, na němž se nic neservírovalo, skropený výhradně slzami pozůstalých a svěcenou vodou. **On tady v kostele totiž jeden z rodu Eislů přece jenom pohřbený je.**

Vzpomněla jsem si, jak to všechno začalo. Za vším hledej Vávru! Rozumí se **Josefa Vávru**, c.k. profesora, a jeho **Paměti královského města Berouna**, které vyšly tiskem v Berouně r. 1899. Už v letošním únorovém zpravodaji jsem psala o tom, jak nám tu historik Vávra trochu přestěhoval oltáře, tedy ve svém popisu interiéru kostela udělal řadu chyb (samozřejmě nevíme, jak se mu to mohlo stát, ale stalo se). Po oltářích následoval výčet náhrobků, ale zdálo se, že ani ty nejsou úplně na svých místech. Proto jsme s Janem Markem jednou večer po mši svaté odhrnuli do poloviny koberec u oltáře Panny Marie Karlovské a našli jsme urozenou paní Bechyňovou z Lažan – ale podle Vávry tam měl být primátor Eisl: „**Na konci půlnoční lodi jest oltář Nejsv. Srdce Páně**, založený r. 1782 od měšťanstva. Mramorovou tumbu sdělal tetínský kameník Antonín Lüftner. R. 1801 byl ten oltář zlacen. Však byl na tom místě již prve oltář jiný a podobá se, že to byl **oltář Matky Boží Klatovské**, k r. 1741 jmenovaný a pak již o něm není psáno.“ (str. 370) „U sv. Jana Nepomuckého pochován byl r. 1740 Jan Kraus poštmistr zdický, **u Panny Marie Klatovské r. 1741 Antonín Eisl primátor.**“ (str. 373) Jenomže na tom místě je oltář Panny Marie Karlovské a oltář Nejsvětějšího Srdce Páně je v jižní lodi. Uvažovala jsem, že když už Vávra přemístil oltáře, tak třeba alespoň ten náhrobek bude souhlasit. Ale nesouhlasil. Potom jsem ho hledali v jižní lodi. A když jsme pak narazili na tu přenesenou nepůvodní náhrobní desku, pomyslela jsem si, že ten Vávra to tady popletl všechno a na jeho popis našeho kostela prostě nelze nijak spoléhat.

Před oltářem Nejsvětějšího Srdce Páně je skutečně jeden náhrobní kámen, ale natolik sešlapaný a obroušený, že jsou pouze na jednom konci znát zbytky písma, možná římských číslic. Třeba je to ovšem ten pravý, a protože tu Vávra pobýval na děkanství (vždy o letních prázdninách) zřejmě od r. 1889, kdy ho o sepsání historické monografie na jaře požádal dopisem jeho přítel P. Václav Slavík, tehdejší berounský děkan, mohl být nápis ještě zřetelný a dal se přečíst; od té doby přece jenom uplynulo sto třicet let. Nebo je ten náhrobek někde o kus dál pod přidanými lavicemi vlevo od oltáře sv. Anny, kde je také pohřben primátor Presl. Nebo může být kdekoli jinde.

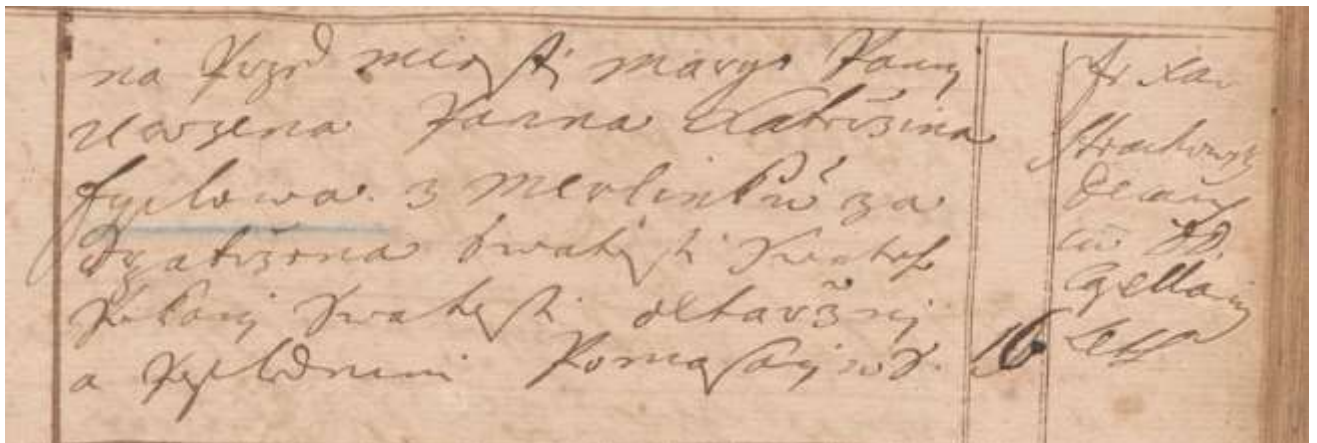
Co je psáno, to je dáno, písemné prameny nelžou. Vávra se v předmluvě k Pamětem zmiňuje o tom, že čerpal z různých pramenů, mj. „**z matrik křestních a snubních (od r. 1601), úmrtních (od r. 1677)**“. Pojdme tam tedy také nahlédnout! Dnes, kdy jsou matriky digitalizované, je to velmi snadné, chce to jen trpělivost při hledání. Matrika pohřbů od r. 1731 do r. 1756, kterou potřebujeme, je v digitalizované podobě označená jako **Beroun 25**. A tam je **na str. 64 – 65** rukou děkana Františka Xavera Strachovského zapsáno:

„Z Berouna 30. (septembri 1741) pochován do kostela svatého Jakuba Apoštola Páně v Berouně urozený pan Antonín Eysl primas zaopatřený svátostmi věku svého 51 let. Idem decanus Fr. Strachovský.“

Zajímavé je také, že měsíc předtím byla „ z Berouna 31. july (r. 1741) pochována do kostela na předměstí Marie Panny urozená panna Kateřina Eyslová z Merlinku zaopatřena svátostí svatého pokání, svátostí oltářní a posledním pomazáním v s. (věku svého) 16 let“. Podepsán opět Fr. Xav. Strachovský decanus. Ani ona tedy nespočívá na bývalém berounském hřbitově, ale je pohřbena v kostele Zvěstování Panny Marie.

Ale vraťme se ke kostelu sv. Jakuba Staršího. Josef Vávra uvádí: „Pohřby v samých kostelích zakázány byly císařským dekretem r. 1784; ale v Berouně přestaly již r. 1781, ježto nebylo v děkanském chrámě již k tomu místa. Krypty

zde nebylo, ale 36 pohřebních sklípků, a ty nám nelze všechny vystihnouti.“ Nechat se pohřbít v kostele byla zřejmě záležitost elit: „Taxa pohřební byla u domácích lidí 15 zl. do záduší, ale mnozí dávali štědřeji; paní Stránská r. 1735 dala na to 300 zl., jiní odkazovali role i pozemky.“ (str. 372 – 373) I těch 15 zlatých však představovalo nemalou částku – za 18 zlatých se v té době daly pořídít dvě krávy.

Uvedené informace by možná mohly zajímat potomky rodu Eislů, i když nevím, jak své příjmení v současnosti píší. Podle webové aplikace kdejsme.cz se příjmení Eisl, Eysl, Aisl, Aysl (ani jejich přechýlené ženské podoby) na území dnešní ČR více než jedno století nevyskytují. (Databáze zaznamenává výskyt příjmení od r. 1901 do r.

2017, tedy v rozmezí téměř sto dvaceti let. Od ledna 2018 už není bohužel aktualizována kvůli změně v legislativě na základě směrnice GDPR.)

Lidmila Fričová

P.S.: Ještě maličkost – nejsem ani historik, ani archivář, ani učitel dějepisu. Nikdy jsem to nikde netvrdila. A také jsem nikdy systematicky nestudovala latinu a neskládala jsem z ní žádnou zkoušku. Naopak jsem často dávala ve svých článcích najevo, že co se týká latiny, radím se vždy s odborníky. *L.F.*

Z arcidiecéze

- **Jáhenské svěcení – 9. října**

V sobotu 9. října 2021 v 10.00 hodin v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha přijmou z rukou pomocného biskupa a generálního vikáře, Mons. Zdenka Wasserbauera, jáhenské svěcení pro pražskou arcidiecézi Bc. František Drozd, Bc. Mgr. Jakub Haloda, Ph.D., Mgr. Jan Kolouch, Mgr. Bc. Viktor Mach, Mgr. Petr Megela, doc. PhDr. ThLic. Marek Šmíd, Ph.D., Mgr. Bc. Ondřej Špaček, Bc. Jan Špaňhel a Jan Šulc.

- **Pout' ke sv. Lukáši pro pracovníky ve zdravotnictví**

se koná *ve čtvrtek 21. října 2021 v 18 hodin* v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Hlavním celebrantem bude biskup Mons. Zdenek Wasserbauer. K účasti jsou zváni všichni, kdo se věnují službě nemocným a starým lidem.

- **Červená středa – setkání zájemců i online**

Zveme všechny farnosti a společenství opět se zapojit k veřejné připomínce lidí pronásledovaných pro svou víru *dne 24. listopadu 2021* prostřednictvím iniciativy „Červená středa“. Symbolem akce je červené světlo připomínající krev trpících – je možné např. uspořádat společnou modlitbu či průvod s červenými svíčkami nebo nasvítit kostel či jinou budovu/sochu červeným světlem.

Podněty pro uspořádání akce jsou postupně zveřejňovány na webu www.cervenastreda.cz. Budeme rádi, když nám přes tento web o své aktivitě napíšete a poté i zašlete své fotografie a postřehy.

Setkání zájemců o akci se koná *ve čtvrtek 30. září 2021* od 16 do 18 hod. v kostele sv. Vojtěcha v Praze 6 – Dejvicích, Koleční 4. K dispozici bude i online záznam. Na akci se prosím *přihlašujte přes web www.cervenastreda.cz do 24. září 2021*.

Témata: význam projevování solidarity s pronásledovanými pro víru, inspirativní náměty na aktivity, technické rady a sdílení zkušeností. Setkáním provedou P. Stanislav Příbyl CSsR za Českou biskupskou konferenci, Petr Jan Vinš za Ekumenickou radu církví, Tomáš Kraus za Federaci židovských obcí a Pavel Svoboda za Institut pro křesťansko-demokratickou politiku.

*Mgr. Irena Tejkalová, ČBK, koordinátorka akce Červená středa,
cervenastreda@cirkev.cz, mobil: 733 741 170*

Modlitba měsíce

- **Společný úmysl apoštolátu modliteb na říjen:**

Modleme se, aby se všichni pokřtění zapojili do díla evangelizace a svědectvím života, z kterého vane evangelium, se nabídli k misijnímu poslání.

Ekumena

„Když je hra dohrána, vrací se král i pěšák do stejné krabíčky.“

Italské přísloví

Pro koho je klub určený?

- Náš nový klub HERKA je zaměřený pro děti od 13 let. V tomto věku je možné hrát bez omezení i náročnější hry. Horní věkový limit není přesně daný - orientačně do 18 let.

Co budeme v Herce dělat?

- Klub je zaměřený na deskové hry. V průběhu času můžeme vyzkoušet i jiný typ her - např. ve městě.

Jaká je naše orientace?

- Skrze hry se chceme dobře bavit, naučit se něco nového, poznávat sebe sama ale i druhé, naslouchat si, objevovat nové světy.

Kdy se uvidíme a kde nás potkáte?

- 24.9. v pátek, v 17.00 se setkáme před Městskou knihovnou v Berouně, U Kasáren 813, a poté odejdeme společně do klubovny. Budeme se scházet každých 14 dní.

Kdo klub vede?

- Mgr. Jordan Tomeš (farář ČCE), a Mgr. David Kašper (kazatel Církve bratrské). Shodou i neshodou okolností oba vykonáváme podobnou profesi. Kontakt: doberouna@gmail.com; 605 222 693.

Srdečně Vás zveme k účasti na udílení

jáhenského svěcení

kandidátů **trvalého jáhenství**
pro Arcidiecézi pražskou.

9. října 2021 v 10 hodin

katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha

světitel Mons. Zdenek Wasserbauer

Zpravodaj

Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24/5, 266 01 Beroun

tel: 311 621 964, e-mail: farnost.beroun@centrum.cz; www.farnostberoun.cz

Bohoslužby:	Ne	Po	Út	St	Čt	Pá	So
BEROUN	10.00	19.30	18.00	8.00	8.00	18.00	
KRÁLŮV DVŮR	8.00				18.00		
SV. JAN	8.00						
LODĚNICE	9.30						
CHYŇAVA	11.15						
TETÍN	11.15			19.30			
NIŽBOR							16.30
HÝSKOV							18.00 (2. so)
VRÁŽ							18.00*
HUDLICE							15.00 (1. so)

* 1. sobotu v měsíci bohoslužba slova

Kontakty:

P. Petr Bouška, administrátor

e-mail: petr.bouska@centrum.cz

mobil: 608 524 408

P. Petr Blecha, farní vikář

e-mail: deserto@tiscali.cz

mobil: 723 183 758

*

Lukáš Petřvalský, titulární varhaník

e-mail: lucas.petrvalsky@hotmail.com

mobil: 724 219 745

duchovní vypomáhající ve vikariátu

P. Josef Jonáš, výpomocný duchovní

e-mail: josef.jonas@web.de

mobil: 775 271 756

Ondřej Mrzilek, jáhen

e-mail: ondrej.mrzilek@seznam.cz mobil:

732 281 293

Jiří Cikánek, jáhen

e-mail: jiri.cikanek@seznam.cz

*

Pavel Kodras, stavební technik vikariátu

e-mail: pavel.kodras@apha.cz

mobil: 602 465 797

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník Římskokatolické farnosti Beroun
Písemné příspěvky možno odevzdat **nejpozději do 20. dne měsíce** do krabičky
„Dotazy a příspěvky“ v kostele, v elektronické podobě na e-mail: red.tym@seznam.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě na stránkách farnosti: www.farnostberoun.cz.

Příspěvek dobrovolný, č. ú. farnosti Beroun: 361 038 389 / 0800